

LibrariaOnline
#cuvântulcontează

Inimi impletite

O colectie de nuvele: Povesti de dragoste cu aer isteric

Autor: Witemeyer, Karen
Editura: LIFE PUBLISHERS
Cod de bare: 9786068915173

URL produs:

https://librariaonline.ro/beletristica/literatura_universala/proza_diversa/inimi_impletite-witemeyer_karen-life_publishers-p10157842

Descriere produs

Inimi impletite

Patru nuvele de dragoste cu aer istoric si o nota de umor

Ce este volumul „Inimi impletite”?

Caile dragostei pot fi intortocheate, dar intamplarile neasteptate pot da nastere unor legaturi puternice si trainice. Scriitoarele Karen Witemeyer, Mary Connealy, Regina Jennings si Melissa Jagears exploreaza meandrele romantismului in patru nuvele istorice despre curaj, sacrificiu si iubiri care dureaza pentru totdeauna.

Ce povesti contine volumul?

Nodul iubirii - Sora mai mica a lui Claire Nevin, aflata la ananghie, ii trimite cu trenul un pachet neasteptat. Darul si barbatul care il aduce, o prezenta surprinzatoare din trecutul ei, ameninta sa-i schimbe viata pentru totdeauna. Incercand sa protejeze tot ce a construit pana atunci, Claire risca sa piarda tocmai ceea ce conteaza cel mai mult.

Incurcaturi prielnice - Connor Kincaid se intoarce acasa hotarat sa castige mana femeii pentru care era prea tanar atunci cand a plecat. Maggie se pregateste insa sa devina medic intr-un oras indepartat, in timp ce Connor doreste sa se stabileasca la o ferma. Va renunta unul dintre ei la propriul vis sau vor fi obligati amandoi sa renunte la iubirea lor de o viata?

...

Inimi
ÎMPLETITE

Cărți de
Karen Witemeyer

*Mireasă pe măsură
Cu capul în nori
Să-i câștige inima
Mireasă trasă la sorți
Răpirea predicatorului
Idilă pe fir
Recompensa fără egal
Tu și nimeni altul
Dincolo de aparențe
Inimi împletite*

Inimi ÎMPLETITE

O COLECȚIE DE NUVELE

Povești de Dragoste cu aer istoric

Nodul iubirii • KAREN WITEMEYER
Încurcături prielnice • MARY CONNEALY
Zis și făcut • REGINA JENNINGS
O iubire încercată • MELISSA JAGEARS

Oradea
2020

Originally published in English under the title:
The Love Knot © 2018 by Karen Witemeyer
The Tangled Ties That Bind © 2018 by Mary Connealy
Bound and Determined © 2018 by Regina Jennings
Tied and True © 2018 by Melissa Jagears

Published by Bethany House Publishers
11400 Hampshire Avenue South
Bloomington, Minnesota 55438
www.bethanyhouse.com

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2020 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor
Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787
E-mail: edituralife@gmail.com; Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Moldovan*
Editarea: *Narcisa Țiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Inimi împletite : o colecție de nuvele : povești de dragoste cu aer istoric. –

Oradea : Life Publishers, 2020

ISBN 978-606-8915-17-3

- I. Wittemeyer, Karen
- II. Connealy, Mary
- III. Jennings, Regina
- IV. Jagears, Melissa

821.111

Romanian Edition.
Printed in Romania.

CUPRINS

Nodul iubirii
de Karen Witemeyer

7

Incurcături prietnice
de Mary Connealy

93

Zis și făcut
de Regina Jennings

177

O iubire încercată
de Melissa Jagears

263

O NUVELĂ DESPRE FEMEILE DIN HARPER'S STATION

NODUL
Subirii

KAREN WITEMEYER

Pentru toți cititorii mei din Olanda.
M-ați primit cu atâta căldură în țara voastră
și m-ați inspirat să aduc acasă o fărâmbă din ea,
pe care am sădit-o în poveștile mele.
Eroul acesta este pentru voi.

*Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți,
și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta.*

—Luca 6:37

MAI 1895

HARPER'S STATION, TEXAS

Claire Nevin se încruntă la norii zglobii și albicioși care se jucau pe cerul albastru și încercă să își astupe urechile, să nu audă cântecul păsărilor care nu conteneau a ciripi ca răspuns la dimineața aceea de o frumusețe înșelătoare. Ființe fără minte. Oare nu puteau ele să simtă că ziua aceea nu avea niciun motiv de sărbătoare? Motiv de *tulburare*, asta da.

Scrisoarea din poșetă o făcea să simtă că avea un bolovan agățat de încheietura mâinii, cerând o mișcare de sacrificiu, fără nimic altceva decât aluzii discrete în loc de explicații. Dar familia era familie. Claire avea să își facă datoria. Nu avea de gând să îi abandoneze la vreme de nevoie.

Și dacă în sinea ei bombănea că sora ei nestatornică se băgase iar în bucluc, fără a se gândi măcar o singură dată la urmări, făcând-o pe sora ei mai mare să vină să o scoată din necaz, de la o depărtare de jumătate de continent? Ei bine, nimeni nu trebuia să știe detaliul acesta lipsit de însemnătate.

Claire scoase bărbia în afară, își îndreptă spatele pe banca tare din fața magazinului universal din Harper's Station și își netezi pe genunchi materialul rochiei de călătorie ce era de un verde mirt. Nu voia să se simtă apăsată sufletește pentru gândurile lipsite de milostenie. Polly avea șaisprezece ani, nu mai avea fuste scurte și codițe. Era vremea să învețe câte ceva despre responsabilitate.

Claire lucra deja în atelierul de broderie al duduii Fester de doi ani când împlinise șaisprezece ani.

Abandonase școala – dar nu și cărțile, Doamne ferește – pentru a lucra într-o cămăruță întunecoasă din spatele atelierului, înțepându-și mereu degetele, în timp ce împodobea batiste și poale cu floricele și broderii în relief, pentru o plată infimă. Or fi fost câștigurile ei modeste, dar reușise să pună mâncare pe masă, în vreme ce tatăl își bea la cârciumă toți banii munciți.

Și atunci trimitea bani acasă, lună de lună. Cele șapte fete din familia Nevin care încă umpleau până la refuz apartamentul lor închiriat din New York și tatăl care nu avea nici gând să își tăgăduiască setea cumplită o nevoieau pe mama ei să primească tot ajutorul care i se oferea.

Claire era bucuroasă să i-l dea. Era fericită să poată ajuta cu orice era nevoie – dacă nu i se cerea să facă un drum până la Seymour. În cazul acesta, *bucurie* era tocmai opusul a ce simțea.

Unde era Benjamin Porter? Claire lovi cu vârful papucului în scândurile din lemn de sub picioare, apoi aruncă o privire peste umăr spre intrarea în atelier. Omul care aducea marfa fusese mereu punctual, până la însurătoare. În ultima vreme, îi cam venea să zăbovească la micul dejun alături de soție, în loc să bată drumurile obișnuite.

Claire își lăsă umerii moi. Oare de când se făcuse așa o scorpie? Ben și Tori erau căsătoriți de abia două săptămâni și ea stătea și împroșca ocări tăcute în comportamentul lor.

Se cădea ca domnul Porter să stea mai mult timp la masa de dimineață. Să o sărute pe Tori pe obraz și să îi ciufulească părul micului Lewis. Avea o familie acum, și aceasta venea înaintea afacerii. Întotdeauna. Pe drept cuvânt, Claire avusese așa o groază de călătoria aceea la Seymour, încât se străduise să ajungă mult mai devreme de ora stabilită, pentru a evita tentația de a nu ajunge deloc. Pesemne că domnul Porter nici măcar nu realizase că îl aștepta. La clicul discret al mânerului care deschidea ușa, Claire afișa un zâmbet luminos, hotărâtă să fie o companie plăcută în timpul călătoriei pentru bărbatul care fusese destul de amabil încât

să se ofere să o ducă până la Seymour, înainte de a-și face livrările obișnuite.

Doar că nu domnul Porter se strecură pe ușă, ci doamna Porter.

– Claire? De ce n-ai bătut la ușă? Ne-ar fi făcut plăcere să te servim cu biscuiți și sos. Tori îi întinse lui Claire o cană de porțelan, ce avea un desen în formă de floare de piatră. De când s-a mutat Ben la noi, fac destui cât să hrănesc o armată. Jur că poate mânca mai mult decât caii lui uriași. Iar Lewis e hotărât să îi urmeze exemplul noului tată, deși cred că-mparte jumătate de farfurie cu Hercule.

Zâmbetul lui Claire se îndulci și mai mult când și-l închipui pe băiatul cu păr bălai strecurându-i câinelui bunătățile pe sub masă. A doua soră a ei mai mică, Brigid, era acum cam de vârsta lui Lewis. Obișnuia să dea pe ascuns resturi din cina ei sărăcăcioasă unei pisici târcate, numai piele și os, ce hoinărea pe aleea din spatele clădirii în care locuiau.

Oare mai făcea lucrul acesta? Junghiul dorului de acasă îi împunse inima lui Claire cu o ascuțime neașteptată. Să le lase pe mama ei și pe fete în urmă vara trecută fusese lucrul cel mai greu pe care îl făcuse vreodată. Dar, în aceeași măsură, și cel mai bun.

– Nu vreau să deranjez, răspunse ea, simțindu-și accentul irlandez mai pronunțat decât de obicei, exagerat fără îndoială de gândurile de acasă. Primi ceaiul oferit de Tori și se trase ca să îi facă loc prietenei pe bancă. Am îmbucat ceva cu Maybelle înainte să plec de la clinică.

Tori își sorbea ceaiul și privea lung la cerul albastru, făcându-i companie lui Claire, dar păstrând discreția în același timp.

– Ben și Lewis sunt în spate, încarcă marfa pentru livrările de azi. O să vină în față cu căruța în scurt timp.

– Om bun bărbatul tău că mă duce-n oraș.

– Se bucură să facă asta. Totuși, recunosc că am fost surprinsă când mi-a spus ce l-ai rugat. Tori nu își lua privirea de la cer, însă Claire simțea usturimea ușoară a unei împunsături în sufletul deja rănit. Nu știu să fi plecat din Harper's Station nici măcar o dată din ziua în care ai venit. Tori duse ceașca de ceai la buze. Nu mai

mult de un drum scurt la vreo fermă din partea locului ca să ai grijă de vreun bolnav, în orice caz.

Întrebări tăcute atârnav în aer. Tori nu voia să stăruie pentru a primi răspunsuri, dar dorința puternică de a-și deschide sufletul creștea în sânul lui Claire și semăna cu o sticlă plină până la refuz cu apă fierbinte, ce amenința să dea pe-afară.

Ea puse cana cu ceai pe banca din lemn și băgă mâna în poșetă ca să scoată scrisoarea. Degetele îi tremurau atât de tare încât îi foșnea hârtia când i-o întinse prietenei sale.

– N-aș merge până-n Seymour dac-aș avea vreun cuvânt de spus în privința asta, da' sora mea are un necaz.

Tori o privi pe Claire în ochi, cu sprâncenele ridicate într-un soi de îngrijorare și curiozitate.

– Ce fel de problemă?

Claire ridică din umeri.

– Nu știu. Nu-mi spune despre ce e vorba, doar mă imploră să iau trenul de dimineață în ziua asta anume. Citește singură. Vezi dacă-nțelege ceva.

Tori lăsă ceașca deoparte și întinse mâna după scrisoare. Claire își luă iar cana și sorbi încet și prelung. Poate că lichidul cald îi va liniști nervii greu încercați. În timp ce ceaiul îi luneca pe gât, ea închise ochii. Scrisul de mână rotunjit al lui Polly juca dinaintea ochilor ei. Citise scrisoarea de atâtea ori, de când o primise cu patru zile în urmă, încât o învățase pe dinafară.

Iubita mea Claire,

Ești singura persoană în care pot avea încredere. Mama a făcut ce i-a stat în putință, dar știi cât de încăpățânat poate fi tata când se hotărăște să facă ceva. Și s-a hotărât să mă dea afară din casă. Mi-am pierdut căminul.

Știu că probabil dai din cap și plescai din limbă gândindu-te în ce bucluc m-oi fi băgat de data asta, și ai avea tot dreptul. Ca de obicei, nu m-am gândit la urmări înainte să mă bag în necaz până la gât. Dar mă rog la fel de tare cum clatini tu din cap acum să îți deschizi brațele și să mă primești, cum ai făcut

de atâtea ori până acum. Mereu ai fost ancora mea, Claire. Am nevoie de tine acum mai mult ca niciodată.

Nu cer bani. Voi găsi un mod să mă descurc. Sper să o conving pe duduia Fester să mă ia la lucru. Broderiile pe care le fac nu sunt la fel de bune ca ale tale, dar mă pricep foarte bine la tivit și să lucrez la bucată. Poate reușesc să cos de mână sacoșe la atelierul ei. Dar fără bani destui pentru o locuință cât de cât, n-o să am un loc sigur în care să-mi țin comoara. Mama n-o mai poate ține pentru mine. De aceea ți-o trimit.

Ți-ai făcut o viață foarte frumoasă, Claire, așa cum mereu am știut că vei reuși. O tămăduitoare! Ți-ai fi putut închipui un asemenea lucru chiar și acum un an? Mama e tare mândră de tine. Și femeile între care trăiești par atât de puternice, de nădejde și cu bătaie lungă în viață.

Știu că, de data asta, fac lucrul cel bun. E mult ce îți cer, gândindu-mă la cum ai ajuns în Texas, dar te rog fierbinte să aștepti trenul în Seymour la ora zece, în a doua marți din luna mai. Am dat în grijă trusoul meu unui prieten de familie pe care îl vei recunoaște. Ia-l acasă la tine. Îți aparține.

Îți mulțumesc, Claire. Te iubesc. Nu vei ști niciodată cât de mult.

Polly

Hârtia foșni când Tori împături cu grijă scrisoarea în triunghi și o dădu lui Claire.

— Înțeleg de ce mergi, dar mi se pare ciudat că sora merge până aici pentru a-și proteja ce are de valoare. Chiar i-ar interzice tatăl tău să țină așa ceva în casă?

Claire se gândi la tatăl ei și la ieșirile lui mânioase imprevizibile.

— Da. Deși îmi nchipui că mama a încercat să îl ascundă de el cât a fost cu putință. Dacă Polly a făcut ceva care a dus la alungarea ei din familie, tata sigur nu mai vrea nimic al ei prin preajmă care să-i amintească de ea.

Imaginea unui cufăr uzat pe care ea și Polly îl foloseau pentru a-și ține lucrurile de preț îi veni în minte lui Claire. O încuietore

strică ce nu se mai închidea. O lovitură în capac. Rugină pe balamale. Și totuși, ele își puseseră toate visurile pentru viitor în acesta. Fețe de pernă pe care Claire le brodase cu dragoste, în timp ce își imagina viitorul soț întins lângă ea. Învelitori pe care Polly le făcuse din bucăți de rochie ce erau pregătite pentru coșul cu cârpe. Cândva erau frumoase. Poate că sora ei trata superficial multe responsabilități, dar era un artizan în cusutul învelitorilor. Cusăturile ei erau precise, marginile erau perfecte. Ar fi un noroc pentru duduia Fester să lucreze pentru ea.

– Noi două aveam visuri romantice. Un zâmbet vioi îi deschidea chipul lui Claire. Cele mai multe erau o pură nebunie, dar ne-au ajutat să trecem prin vremurile grele.

Asta până în ziua când Claire își dăduse seama că nu te puteai încrede în visuri. Simțul realității era singura cale de a asigura viitorul cuiva. Își lăsase acasă cele mai multe lucruri din trusou, atunci când răspunsese la anunțul lui Stanley Fischer pentru o mireasă prin poștă, nedorind ca sentimentalismul ce le inspirase planul să o urmeze în căsătoria făcută din rațiune. Apoi, desigur, îl *cunoscuse* pe domnul Fischer și toate gândurile despre căsătorie, raționale ori de alt fel, se prăbușiseră țipând în abis.

– Pot să înțeleg de ce Polly vrea să-i păstrez trusoul, dar de ce să țină cu tot dinadinsul să merg la tren personal? Nu putea pur și simplu să-mi trimită cutia prin domnul Porter? Mai e ceva în povestea asta. Ceva ce surorii mele îi e rușine să recunoască, până și într-o scrisoare. Oricine aduce cutia trebuie să vină și cu explicații. Acesta-i singurul lucru care are un înțeles.

Tori îi cuprinse mâna lui Claire în a sa și i-o strânse.

– Îmi amintesc bine cum e să fii tânăr și fără minte, dar niciun necaz nu e de netrecut. Va trece peste asta, Claire.

– Dar trebuie să fie atât de speriată. Claire îi strânse mâna lui Tori cu o disperare pe care și-o negase zile în șir. Fără casă. Fără familie. Are prieteni, dar sunt cu toții la fel de nestatornici ca ea. N-au cu ce s-o ajute. Ea își trase mâna și se ridică în picioare, apoi mărșăluie în fața băncii, călcâiele botinelor făcând un ritm sacadat în timpul mișcării. În ziua când am primit scrisoarea, i-am

răspuns, îndemnând-o să vină aici în Harper's Station. I-am trimis până și bani pentru drumul cu trenul. Orice problemă ar avea, n-o poate urmări până aici. Cu siguranță. Pașii îi încetiniră în timp ce își ridica privirea spre răsărit, clipind în lumina orbitoare a soarelui de dimineață și apoi se opri brusc. Da' nu va veni. Simt asta până-n măduva oaselor. E un tânăr de care e îndrăgostită acolo, acasă. Un nemernic, fără-ndoială, da' îl iubește cu toată pasiunea unei inimi de copilă de șaisprezece ani. Ea clătină din cap, dorind la fel de mult să tăgăduiască adevărul, precum să îl recunoască. Nu. Nu va pleca.

Tori se ridică lângă ea și puse o mână pe umărul ei.

– Atunci, ar trebui să mergi la Seymour și să afli tot ce poți de la prietenul acesta al vostru de familie căruia sora ta i-a încredințat secretele. Poate atunci vei ști cum o poți ajuta cel mai bine.

Claire dădu din cap.

– Asta e tot ce pot face.

Un ceas mai târziu, periferia orașului Seymour le apărură în fața ochilor și Claire strânse mai tare mâna pe brațul banchetei din căruța ce transporta marfă.

– Aproape am ajuns.

Ben Porter se întoarse și îi zâmbi prietenos, dar Claire nu mai putu decât să strângă amar din buze în semn de răspuns. Oare de ce nu putea fi drumul mai lung? Nu, nu ar fi de ajuns. Să se împotmolească într-o mlaștină ar fi mai bine. Ori să dea peste niște bandiți mascați. Atunci n-ar fi vina ei că a pierdut trenul. Ar fi făcut un efort de bună-credință, la urma urmei. Și-ar fi făcut datoria. În schimb, Domnul o blagoslovese cu soare, cu drumuri bune și o călătorie lipsită de peripeții. Privea lung la singurul nor de pe cer, care avea o urmă gri pe dedesubt.

Nu-i prea târziu să trimiți un fulger și caii s-o ia la sănătoasa, Doamne. Chiar așa. Nu m-aș supăra. Nu c-aș vrea să se abată vreo pacoste asupra domnului Porter, păzește-ne. Doar întoarce din drum fiarele astea uriașe și fugărește-le spre casă.